

HAVANK

Het probleem van de twee hulzen

dick

Over het boek

‘De trein is twee minuten te laat,’ merkte Hubertus zwijgend op, toen de trein eindelijk begon binnen te rollen; Hubertus was een stipt en nauwgezet man.

Het aantal reizigers bleek slechts gering en Hubertus had niet veel moeite hen één voor één nauwkeurig te observeren. Tien – misschien twintig waren de controle reeds gepasseerd, eeroom Hubertus langzaam zijn krant dichtvouwde, langzaam opstond en een schok kreeg. Het was niet de dun gezaaide geitenbaard van nicht Eulalia die hem schokte, daarvoor kende hij het uiterlijk van Léon Rosenheim te goed, doch het was het gezicht dat enkele meters achter Rosenheim opdook ‘Ik laat me hangen als...’ mompelde hoofdinspecteur Uyttenbogaert binnensmonds.

‘Doe dat niet!’ vermaande zijn engelbewaarder.

Dan gleed er een nauw bedwongen glimlach over zijn gezicht, en nadat hij de controle gepasseerd was, liep hij rakelings langs oom Hubertus en fluisterde in het voorbijgaan:

‘Schaduw!’

‘Merkwaardig – ik mag wel zeggen hoogst merkwaardig,’ overwoog inspecteur Carlier, alias de Schaduw, terwijl hij de ander op enkele schreden afstand volgde...

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
De N.V. Meteor
Er klopt iets niet
Vier vreemde vrienden
Hoofden op hol
Polka mazurka
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
In memoriam de Schaduw
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

©Copyright 1971 by A.W. Bruna & Zoon – Utrecht/Antwerpen

Omslag: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch nv Utrecht

ISBN 90 229 0088 6

ISBN e-book 978 90 449 6112 6

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

Het probleem van de
twee hulzen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Hoofdstuk I

Waarin Hoofdinspecteur Uyttenbogaert met een bank-directeur confereert en aan een plaatje uit 'Punch' denkt

‘– en dat, Hoofdinspecteur, zijn in het kort de feiten!’

‘– en dat, meneer Veldhuysen, is wat wij in goed Nederlands een handig oplichterijtje noemen!’

De heer Veldhuysen – een zeer lang, zeer mager, zeer onaandoenlijk man van tussen de veertig en vijftig – glimlachte; een glimlach die zich beperkte tot het even verzachten van zijn scherp gesneden mond. Een ogenblik keek hij de hoofdinspecteur doordringend aan, en tuurde dan naar de wiegende toppen der bomen van de Herengracht. Zijn hand met de lenige, lange vingers streek doelloos over het dunne, aan de slapen grijzende haar, bladerde dan weer in de portefeuille met documenten die voor hem op het groen gelakte, stalen schrijfbureau lag.

‘Een oplichterijtje?’ herhaalde hij, glimlachend het hoofd schuddend. ‘Zegt u liever: een internationale zwendel op reusachtige schaal.’

Uyttenbogaert gaf geen antwoord. Er was – vond hij – in de houding en in de manier van spreken des heren Veldhuysen iets dat hem uitermate hinderde, ergerde; doch hij zou onmogelijk hebben kunnen zeggen waarom. Hij moest onwillekeurig denken aan een plaatje uit de laatste ‘Punch’ die hij gezien had: het stelde een belegen, pensioenrijpe boekhouder voor op het ogenblik dat diens lui en arrogant in de bureaustoel achterover leunende chef hem de bons geeft. Uyttenbogaert herinnerde zich nog het onderschrift: ‘I’m sorry, Jones, but you’re not enough of a live wire for our organization. I fear you’re the type of man who waits ’till his house is on fire before summoning the Fire Brigade.’

‘En volgens u,’ hervatte Uyttenbogaert, ‘is die meneer met de welriekende naam Rosenheim het hart en de ziel van die... wat zullen we zeggen... bende?’

‘Organisatie!’ protesteerde de heer Veldhuysen. ‘Organisatie... hoewel de mogelijkheid niet a priori uitgesloten mag worden geacht dat hij voornamelijk alleen opereert, met behulp natuurlijk van enkele stromannen. Maar – het is aan de politie om die bijzonderheden uit te zoeken.’

‘Voor zover ik beoordelen kan, zijn er op het ogenblik geen termen om tot arrestatie over te gaan?’

De heer Veldhuysen glimlachte opnieuw.

‘Dàt te beoordelen valt feitelijk buiten mijn competentie. Kort samengevat is de zaak – ik herhaal het – deze: Er zijn plannen in de maak om op grote schaal tot uitgifte over te gaan van nieuwe aandelen ‘Crédit Industriel et Agricole.’ (Er doen aan de Beurzen van Amsterdam, Londen en Parijs allerlei geruchten de ronde). En ik heb gegronde reden om te vrezen dat deze emissie een tweelingzusje dreigt te worden van de ‘affaire Stavisky’ – doch dan op veel groter schaal,’ besloot de heer Veldhuysen, met het einde van zijn gouden vulpotlood op het bureau tikkend.

‘Zoudt u mij die ‘gegronde reden’ nader uiteen kunnen zetten?’ vroeg Uyttenbogaert, die voortdurend moeite moest doen niet uit de stalen leunstoel op de rubbervloer te glijden. ‘Nee!’ zei de heer Veldhuysen, scherper dan hij misschien bedoeld had, want onmiddellijk voegde hij er met zijn gewone als een scheermes zo gladde en onaandoenlijke stem aan toe:

‘Overigens zoudt u daar niet veel wijzer van worden.’ Opnieuw een stilte.

Uyttenbogaert vond dat commissaris Meertens hem voor een naargeestig zaakje liet opdraaien en vroeg zonder veel belangstelling: ‘Is die meneer Rosenheim Nederlander?’

De heer Veldhuysen steunde zijn ellebogen op de rand van zijn bureau, legde de palmen van zijn slanke, uitermate verzorgde handen tegen elkaar, steunde zijn kin op zijn duimen, en keek de hoofdinspecteur doordringend, onderzoekend, en met iets van kwalijk verborgen spot in zijn koele, grijze ogen aan.

‘U schijnt de zaak niet belangrijk te vinden,’ zei hij effen, bijna toonloos.

‘Dàt kunnen we gevoeglijk buiten beschouwing laten,’ zei Uyttenbogaert vinnig. ‘De kwestie is, we kunnen die rozenknaap niet op die gronden inrekenen!’

De heer Veldhuysen haalde even de wenkbrauwen op.

‘Zodra die aandelen ‘Crédit Industriel et Agricole’ aan de beurs komen, kunt u die’ – hij glimlachte – ‘die rozenknaap, zoals u zegt, inrekenen, want...’

Hij haalde zijn sigarenkoker te voorschijn, bood Uyttenbogaert te roken aan, en vervolgde zijn sigaar aanstekend:

‘...die uitgifte is eenvoudig zwendel! Ik weet – hoe ik dat weet doet er

niet toe – dat die instelling door en door voos is. Voor geen dubbeltje goed. Ik weet tevens dat de aandelen vermoedelijk in hoofdzaak op de Amsterdamse Beurs geloosd zullen worden. Lukt de opzet daar, dan zijn Parijs en Londen aan de beurt. Ik heb reden om aan te nemen dat de opzet *inderdaad* slagen zal. Er is de laatste weken veel beweging in die stukken, en op het ogenblik is er zowaar een kleine boom aan de gang. Bovendien is het prospectus uiterst verleidelijk, een litanie van invloedrijke namen: oud minister X, senator Y, generaal Z. Enfin, als u met de Franse binnenlandse toestanden op de hoogte bent – en dat bent u! – hij zweeg even, en de blikken der beide mannen ontmoetten elkaar.

Uyttenbogaert leek vermoedelijk enigszins verbaasd, want de heer Veldhuysen glimlachte weer eens, knikte, en vervolgde:

‘Dat bent u! En ik heb de indiscretie zelfs zover gedreven, dat ik de hoofdcommissaris heb opgebeld om hem te verzoeken hoofdinspecteur Uyttenbogaert met deze zaak te willen belasten...’

De temperatuur van Uyttenbogaerts belangstelling steeg enkele graden. Hij zag reeds visioenen van een wilde jacht door heel Europa achter een internationale zwendelaar aan...

‘Dus, om op het punt terug te komen waar we gebleven waren: de uitgifte van deze aandelen staat voor de deur. Zeker, op het ogenblik kunt u de heer Rosenheim moeilijk ‘nemen’, doch op het moment zelf dat de aandelen worden aangeboden is hij wat zullen we zeggen?’...

‘...het bokje?’ stelde Uyttenbogaert voor, nu geheel ontdooid.

‘Het bokje – als u wilt,’ accepteerde de heer Veldhuysen, voor de eerste maal tijdens het onderhoud breeduit glimlachend, en Uyttenbogaert vond hem nu heel wat sympathieker.

‘Ik zie de bedoeling,’ zei hij, ‘zodra Röslein de staat van bokje bereikt, moet hij geknipt worden; maar om hem te kunnen knippen, dienen we hem te schaduwen waar hij ook heentrekt?’

‘Dàt,’ zei de heer Veldhuysen, zeer innemend, zeer welwillend, ‘is uw geheim en geheel en al uw zaak. Ik wil u echter dit wel zeggen: Rosenheim is een uitgeslapen en sluw heerschap. Hij beschikt over vele paspoorten die in valsheid met elkaar wedijveren, over invloedrijke vriendjes. Enfin, u kent dat, nietwaar?’

‘Weet u waar hij tegenwoordig uithangt?’

‘Hij logeert in het Victoria Hotel op het Damrak, maar u kunt elk ogenblik verwachten dat hij naar elders vertrekt. Ik vermoed zo – mis-

schien kunt u er uw voordeel mee doen – dat hij spoedig naar Parijs terugkeert waar hij, om zo te zeggen, zijn hoofdkwartier heeft. Hij bewoont een zeer luxueuze, zeer moderne villa in de buurt van Lagny...’

‘Lagny? Dat is ergens ten oosten van Parijs, geloof ik?’ De heer Veldhuysen knikte.

‘Juist. Ik denk dat de Sûreté eveneens een oogje in het zeil houdt. Zeker weet ik het echter niet, doch het kan u weinig moeite kosten dat gewaar te worden. U bent, geloof ik, speciaal bevriend met een hoofdinspecteur van de Sûreté Nationale?’

‘Silvère,’ zei Uyttenbogaert nadrukkelijk; hij was het ontdooiingspunt reeds ver te boven, meer dan dat, hij begon geestdriftig te worden. Zelfs de onvriendelijke, hatelijke bordjes aan de muur met opschriften als: ‘Don’t speak about it, do it’ – ‘Get on, or get out’ ergerden hem niet langer. ‘U permitteert?’ vroeg hij, opstaande en naar de telefoon wijzend.

Uyttenbogaert sloeg een nummer aan, en vroeg verbinding met de hoofdcommissaris: enkele korte vragen en antwoorden, dan legde Uyttenbogaert de hoorn weer op de haak. ‘Hij wordt reeds geschaduwde,’ zei hij. ‘Bergmans heeft hem aan de lijn, en uw voorspelling blijkt juist?’

Veldhuysen haalde vragend de wenkbrauwen op.

‘Bergmans heeft gerapporteerd dat hij een kwartier geleden een loopjongen van Lissone het hotel heeft zien binnengaan...’

‘En?’ vroegen de wenkbrauwen.

‘Een telefoontje met Lissone. Een biljet eerste klasse voor een zekere mijnheer Rosenheim, logerend in Victoria.’

‘Die internationale biljetten zijn verscheidene dagen geldig, zoals u natuurlijk weet.’

‘Hij vertrekt vanmiddag, want hij heeft een hoekplaats laten reserveren. Jammer dat hij niet per K.L.M. reist.’

‘U reist graag per vliegtuig? Wel, ik ook. Maar de heer Rosenheim is geen held, en na het geval Loewenstein heeft hij geen voet meer in een vliegtuig gezet.’

‘Hé?’ zei Uyttenbogaert, ‘manoeuvreert hij al zolang aan de beurs? En – à propos – u schijnt over uitstekende informatiebronnen te beschikken.’

Veldhuysen kwam hoe langer hoe meer uit de plooi.

‘Vroeger was het ‘Crédit etc.’ een uitstekende zaak... Tot Rosenheim er de macht in handen kreeg, en er een hefboom van maakte voor allerlei duistere praktijken. Hij was bijvoorbeeld zwaar geïnteresseerd in de laatste speculaties tegen de gulden; à la baisse natuurlijk – hij moet er heel wat veren bij gelaten hebben.’

‘En probeert nu met die nieuwe emissie...’

‘U slaat de spijker op de kop, hoofdinspecteur Uyttenbogaert!’

‘Laten we hopen dat we er, dank zij uw waarschuwing, tijdig bij zijn als Rosenheim z’n kunsten begint te vertonen.’

‘Ik kan u slechts succes toewensen, hoofdinspecteur,’ zei de heer Veldhuysen, terwijl hij langzaam uit zijn stoel overeind kwam. Een krachtige handdruk, en een ogenblik later stond Uyttenbogaert weer op de Herengracht. Hij haalde zijn horloge te voorschijn en constateerde dat het over elven was.

‘Koffie,’ zei hij, en beende met zijn onverschillige manier van lopen het korte eindje Utrechtsestraat in, stak het levensgevaarlijke Rembrandtsplein over en streek op het terras van ‘De Kroon’ neer.

Hij voelde zich wonderlijk opgewekt; ten eerste was het lente, zacht, zoel zelfs voor de tijd van het jaar, – en na de lange, lange, miezige winter begon de aarde eindelijk weer op iets wonderbaarlijks te lijken. Het stukje hemel boven het hoofd van Rembrandt was verrukkelijk blauw met donzige, blanke wolken. Ten tweede was er het vooruitzicht van de jacht op groot wild, en ten derde zou hij, als ’t niet tegenliep, weldra weer eens in Parijs zijn. Overigens was het amper vijf maanden geleden – het vorig Kerstfeest – dat hij met zijn vrouw en de beide kinderen een bezoek had gebracht aan de Franse hoofdstad, waar zij met Silvère de Réveillon hadden gevierd. Hij wenkte de kellner.

Een kwartier later zat hij tegenover de hoofdcommissaris en bracht nauwkeurig verslag uit omtrent het onderhoud met de bankdirecteur.

‘Ja,’ zei commissaris Meertens, ‘het leek mij ’t beste dat jij die zaak op je nam. Je kent Parijs van haver tot gort, je spreekt – tenminste dat beweert men, ik kan ’t niet beoordelen – perfect Frans, en je hebt je relaties met de Sûreté.’

Het sloeg twee uur op de Paleistoren, toen Uyttenbogaert de Dam overstak, op weg naar het Victoria Hotel.

Hij had het nodig geoordeeld zijn uiterlijk een kleine verandering te doen ondergaan; hij droeg een zwart gerande bril, en onder zijn neus prijkte een klein, blond snorretje. Elly, zijn vrouw – een Française –

had hem verzekerd dat hij er met die bril en die tandenborstel niet alleen onherkenbaar, maar zelfs weerzinwekkend uitzag.

Aan de overkant van het Damrak, bij de brug tegenover de Zeedijk, zag hij een man die druk bezig was niets te doen, en lui met zijn rug tegen het hek hing. Hij stak over, keek zeer aandachtig naar de gevel van het Centraal Station, en mompelde in het voorbijgaan: 'Bergmans.'

De luiaard keek zelfs niet op of om, doch volgde hem met de ogen toen hij de Prins Hendrik Kade opliep en zich op het terrasje vlak naast Victoria neerzette.

Een half uur verliep, eer Bergmans zijn pet afnam en zich met de hand door het haar streek. Merkwaardigerwijze was op hetzelfde ogenblik uit de hal van het hotel een klein, bultig heerschap met een magere geitenbaard te voorschijn gekomen en in een gereedstaande taxi gestapt.

Uytenbogaert had het waarschuwingssein gezien en was opgestaan.

De taxi moest wachten voor het stopbord van de verkeersagent, had dan opnieuw oponthoud, want lijn 8 en lijn 19 versperden de weg. Bijna gelijktijdig bereikten de hoofdinspecteur en de taxi de stationsingang, en Uytenbogaert had gelegenheid de heer Rosenheim van dichtbij op te nemen. Verrukt was hij over het resultaat van die beschouwing niet, want de heer Rosenheim maakte geen bijzonder aangename indruk.

Uytenbogaert, die wist welke plaats voor Rosenheim gereserveerd was, zette zich in de hoek naast de corridor zodat hij de deur van het aangrenzend compartiment, waar Rosenheim inmiddels was binnengegaan, in het oog kon houden.

'Tot ziens,' zei Uytenbogaert tot zijn onsterfelijke ziel, toen de torens van de St. Nicolaas achter de raamlijst wegschoven...

Hoofdstuk II

*Waarin een vuurrode auto ten tonele verschijnt,
en een admiraal de gasbrigade commandeert*

Een vuurrode limousine daalde de grote Parijse boulevards af, kruiste de Place de l'Opéra, passeerde de 'Hoek van Holland', sloeg dan rechts af en verdween in de rue Scribe om daar voor de ingang van het Grand Hôtel te stoppen.

Uit het knalrode monster kwam trapsgewijze een hele symfonie – of liever een kakofonie – van kleuren te voorschijn: voorafgegaan door een dikke, grijs geschoeide hand, werden twee lichtbruine schoenen zichtbaar waarin – of waaruit – twee schel lila sokken staken; dan volgde een pantalon met een vouw zo scherp dat men neiging gevoelde eens te proberen of men zich er niet mee scheren kon. De pantalon maakte deel uit van een blauw complet dat een kleermaker met enig gevoel voor zijn kunst tranen van ontroering zou hebben doen snikken. Boven het onberispelijke vest was een glimp zichtbaar van een opgewonden en luidruchtig geel zijden overhemd, welks rumoer echter oorverdovend overschreeuwd werd door een gillend rode das, waarop een goedmoedige dikke parel van schaamte en ontzetting scheen te blozen. De enige matte kleur in het verkiezings-campagne-achtig geheel vormde het gelaat onder de lichtgrijze hoed: een bleek, ietwat ziekelijk bleek gezicht, met een grondkleur van onfrisse vis en doorgelopen gal. In het geheel bestond er voor het onmiskenbaar Slavische type slechts één woord uit het Vocabularium Amstellodamensis: 'Een duur opgepofte poen.'

De gezegde poen, ontvangen en ingeleid door een stoet hofnarren in groot tenue van Zuidamerikaanse admiralen, verdween in de lift met achterlating van wolken zwoel en zwaar parfum. 'De deuren open! Wijd open!' beval de aanvoerder van Paraguay's land- en zeemacht aan een admiraal van mindere rang, 'en commandeer de gasbrigade!'

De veelkleurige poen scheen in het hotel uitstekend de weg te weten; op de tweede verdieping stapte hij uit de lift, liep rechtstreeks op de deur van appartement 42 toe, en klopte nadat hij zich overtuigd had dat er niemand anders in de gang was – want hij klopte op een ietwat opvallende manier.

'Entrez!' klonk het in een onmogelijk thuis te brengen tongval. Het slot klikte, de deur ging open.

De binnentredende begroette met een soort van snauw de drie broederpoenen, die op de divan en in diepe leunstoelen rond een rooktafeltje zaten.

‘Je bent laat – eh – Suvalki!’ zei de kleine met de rattenoogjes die de bezoeker had binnengelaten.

De ander draaide zich met een driftige beweging om, er gloeiden rode vlekken op zijn sterk naar voren springende jukbeenderen. Een vloek, en dan: ‘Hoe vaak heb ik je gezegd die naam achter je bedorven kiezen te houden!’

‘Geen ruzie!’ zei de lange met de baard, langzaam van de divan opstaande. ‘En je houdt die geestigheid maar voor je, Kluchevsky!’

Rattenoog, die dus Kluchevsky scheen te heten, haalde even de scharminkelmagere schouders op.

‘Ga asjeblijft zitten, onze tijd is kostbaar,’ verzocht een log, zwaar, omvangrijk gevaarte dat met zijn kolossale gestalte een leunstoel uit de voegen dreigde te drukken, ‘wir haben heute viele Sachen zu...’

‘Wat spreken we?’ viel de Poen hem in de rede. ‘Frans? Duits? Of...’

‘We zullen Frans spreken,’ maakte de Baard uit, die de leiding scheen te hebben. ‘Herr Karfunkelstein spreekt en verstaat voldoende Frans, en zijn Oostpruisisch accent zullen we als toegift beschouwen.’

‘Comme fous le foulez, Costefigues,’ zei Karfunkelstein.

Rattenoog en Poen zetten zich in leunstoelen, terwijl de Baard zich weer op de divan uitstreckte.

‘Heeft Rosenheini gerapporteerd?’ vroeg de Poen, een Egyptische sigaret opstekend.

‘Geef mij eentje van je dure sigaretten, Igor,’ verzocht de Baard, ‘en lees.’ Suvalki reikte Costefigues zijn gouden sigarettenkoker toe, en pakte het telegram dat de ander uit zijn binnenzak gehaald had aan.

Hij las – of liever zag:

Mons. Costefigues,

Granotel-Paris.

qatwsoedurft tgyvha ujbikiolepmn zxcrcvebnmltkjrhgefdrdsaaqi
wxcofe hgsonotbiivr obrvdoims.

Suvalki haalde de schouders op.

‘Het is Pools voor me.’

‘Als ’t Pools was, zou niemand het makkelijker lezen dan jij,’ spotte Rattenoog.

Er dreigde een nieuwe ruzie tussen Poen en Rat, doch de Baard greep in eer de twist kon losbreken.

‘En je houdt je bek met die geestigheden, Kluchevsky.’

‘Er macht ja immer...’

‘We spreken Frans, meen ik,’ onderbrak de Baard de Dikkerd, en dan, zich tot Suvalki wendend: ‘het is de gewone code, Rosenheim seint: ‘Tout va bien rentrera ce soir ros.’ Het is doodeenvoudig... als je ’t weet.’

‘Vandaag? Ik dacht dat hij morgen terug zou komen. Is er iets bijzonders gebeurd?’

De Baard schudde het hoofd.

‘Niets bijzonders, de zaak is alleen vlotter verlopen dan Ros gedacht had. We hebben vandaag, laat eens kijken, vrijdag 15 mei. In de loop van de volgende week zullen we de grote coup wagen. Ros heeft alles voorbereid, het kan niet mislukken.’

‘Gaat er iemand naar het Gare du Nord om Rosenheim af te halen?’ vroeg Kluchevsky.

‘Das ist ja doch ...’

‘We spreken Frans,’ viel Costefigues de hardnekkige Pruis weer in de rede. ‘Nee, er gaat niemand naar het station. Volkomen overbodig. Hij blijft in Parijs en logeert in het Palace op de Boulevard St. Germain, voor zover ik weet. In ieder geval hebben we morgenmiddag hier opnieuw een bijeenkomst. Voilà!’ Hij haalde een ander telegram te voorschijn en liet het papier onder de anderen rondgaan. Het was evenals het eerste geadresseerd aan: Monsieur Costefigues, en luidde: Ipcokoiynuhvygotfqrdureesz watmjonhubgs qzpaoxsucdr fvdgbehnmjmakjiljn yusrcatymybeundimi.

‘Als ik het truukje snap,’ zei Rattenooog, ‘staat er: ‘Convoquez tous pour demain samedi?’’

‘Je bent een genie, Kluchevsky’ zei de Poen, op zijn beurt hatelijk.

Kluchevsky was wijs en hield zijn mond, was trouwens ook te veel geïnteresseerd bij de volgende vraag van de Pruis:

‘Heeft Ros je iets gezegd, Costefigues, over de verdeling van wat we aan het opzetten van ‘Wilcox Ltd.’ verdienen hebben?’ Costefigues, die de vraag niet voorzien had, aarzelde een sekonde met zijn antwoord... doch die ene sekonde was teveel – het maakte de altijd gereede achterdocht van de verdere poenen gaande.

‘Dat is te zeggen...’ begon hij.

De Oostpruis stommelde overeind, wrong zich uit de klemmende omarming van de leunstoel los. Zijn hoofd doorliep alle tinten van een glorieuze zonsondergang, terwijl hij begon te brullen: ‘Du, du und der Rosenheim...’

‘Ga zitten en hou je kaken op elkaar,’ zei de Baard rustig... ‘en brul niet als een brulboei. Weet je zo zeker dat de muren geen oren hebben?’

De woorden hadden weinig uitwerking, maar het dof glanzende voorwerp dat ondertussen in de rechterhand van de Baard verschenen was, hield de reus in bedwang.

‘Voorzichtig, Karfunkelstein, *jij* bent dicht, zeer dicht bij een begrafenis, en *ik* ben degene die de lijkrede zal uitspreken...’ Karfunkelstein scheen voorlopig weinig benieuwd naar zijn eigen necrologie, althans hij ging weer zitten – mopperend, kwaadaardig, maar koest.

De Baard liet de revolver naast zich op de divan liggen, hetgeen veel aan de zoetheid van het broederlijk samenzijn ontnam.

Er volgde een pijnlijke stilte, eer Suvalki zei: ‘Als Rosenheim of onverschillig wie mij door de neus probeert te boren...’

‘Rosenheim’, hervatte de Baard, de storm bezwerend, ‘zal morgen verslag uitbrengen over de resultaten der laatste weken. De heren kunnen gerust zijn, hij brengt vandaag het geld uit Amsterdam mee.’

‘Hij liegt,’ overwoog Suvalki.

‘Er zitten nog vier patronen in m’n Mauser,’ rekende Rattenooq snel na.

‘Merkwaardig – hoogst merkwaardig!’ fluisterde het mannetje dat geruime tijd op het trottoir van de Boulevard des Capucines heen en weer had gedribbeld – een simpel, rentenierachtig heertje – en nu in appartement 43 met zijn buik op de divan lag; twee nikkelen pijpjes in zijn oren en de schelp van zijn stethoscoop tegen de muur van appartement 42 gedrukt.